

лучи по-голяма оценка на продаваните от него земеделски произведения. Въ такъв случай, той ще има възможност, естествено, да опазари и много по-голяма част от своя натурален доход и да се сдобие с повече произвеждани от него блага. Чрез по-големия добив от своя труд, той от друга страна ще може да консумира въ собственото си домакинство и по-голяма част от натуралното си производство и с това ще повиши значително нивото на живота си.

Ако от друга страна, българското селско стопанство се опита да продаде на вътрешния градски пазар и частта от своето производство, изнасяна до сега навън, това едва ли ще му се отдаде, тъй като този пазар е ограничен за едно произволно разширение на консумацията на блага, които удовлетворяват толкова нееластични нужди, като например храната. Градският пазар, следователно, не може при днешните условия да поощри земеделското производство и с това да повиши селския доход. Нема значи, никакъв смисъл да се повдига въпроса, дали е целесъобразно да се ограничи земеделското производство до границите на вътрешната консумация, като не се изнася нищо навън. Явно е, че въ такъв случай ще трябва да се намали земеделското производство и с това ще се ограничи и общия доход на селското стопанство. Горните съображения се подсилват още повече, като се вземе и едно друго положение под внимание: процесът на земеделската трансформация към по-доходоносни култури, като индустриални растения, маслодайни семена и др., които едва ли биха могли да се консумират вътре въ страната при днешното ниво на селския и градския живот.

Въз основа само на това схематично изложение, следователно, може вече да се приеме (безъ особена статистическа аргументация), че България трябва да изнася земеделски произведения и да се грижи за разширението, разнообразяването и изобщо за поощрението на износа си, поради следните главни съображения:

1. Част от пазарите на континента и някои извън него ще поощрят количествено нашето земе-